

ท่านนักพรต
เลี้ยวชิงเงิน
ตอนที่ท่านจับข้า
ไปยังหอจินหลิน
มีเหตุผลถูกต้อง
มีัจธรรมนี้!

ประณามข้าว่า
ทำไมต้องฆ่าล้าง
ตระกูลด้วย
ความบาดหมาง
เพียงเล็กน้อย

นี่พวกท่าน
ไม่ขาดใช่ไหม
พวกท่านจึงไม่รู้จัก
ความเจ็บปวด!

ทำไมข้าถึง
ฆ่าล้างตระกูลเขา
นะหรือ? ทำไมท่านไม่
ลองถามเขาบ้างเล่า
ทำไมถึงมาแกล้งข้า
เพื่อความสนุก?!

เซวียหยาง
ในวันนี้ต้องขอบคุณ
ความกรุณาของ
นางจื่ออันในอดีต

ตระกูลนาง
แห่งเยวียหยาง เพียง
ได้รับสิ่งที่เคยทำไว้!

เจ้าอยากแก้แค้น
ที่นางฉืออัน
ทำให้นิ้วเจ้าขาด
เจ้าตัดนิ้วเขา
หนึ่งนิ้วก็พอแล้ว

ทำไมเจ้าต้อง
ฆ่าตระกูลเขา
ทั้งหมดด้วย?

แน่นอนสิ
นิ้วมันเป็นของตัวข้า
ฆ่าคนอื่นไปเท่าไร
ก็แทนกันไม่ได้

แต่ห้ำหั่นกว่าคน
จะเทียบกับหนึ่งนิ้วของข้า
ได้อย่างไร?

...เซวียหยาง

เจ้าช่าง...

ชอบทำให้
คนรังเกียจจริงๆ...

เสียวงเงิน
ที่ข้าเกลียดที่สุด

คือพวกไอ้พวก
ว่ารักความเป็นธรรม
คิดว่าตัวเองบริสุทธิ์
สูงส่งอย่างเจ้า

เจ้ารังเกียจข้า? ดีสิ
คิดว่าข้ากลัวคนรังเกียจรี?
แต่เจ้ามีคุณสมบัติพอมา
รังเกียจข้าด้วยหรือ?

เจ้าหมายความว่า
ว่าอย่างไร?

ช่วงนี้พวกเราไม่ได้
ออกไปทำจัดศพเดินได้
ในตอเนิ่นแล้ว
ใช้ไหมล่ะ?

แต่สองปีก่อน
พวกเราออกไปฆ่า
พวกมันวันเว้นวัน

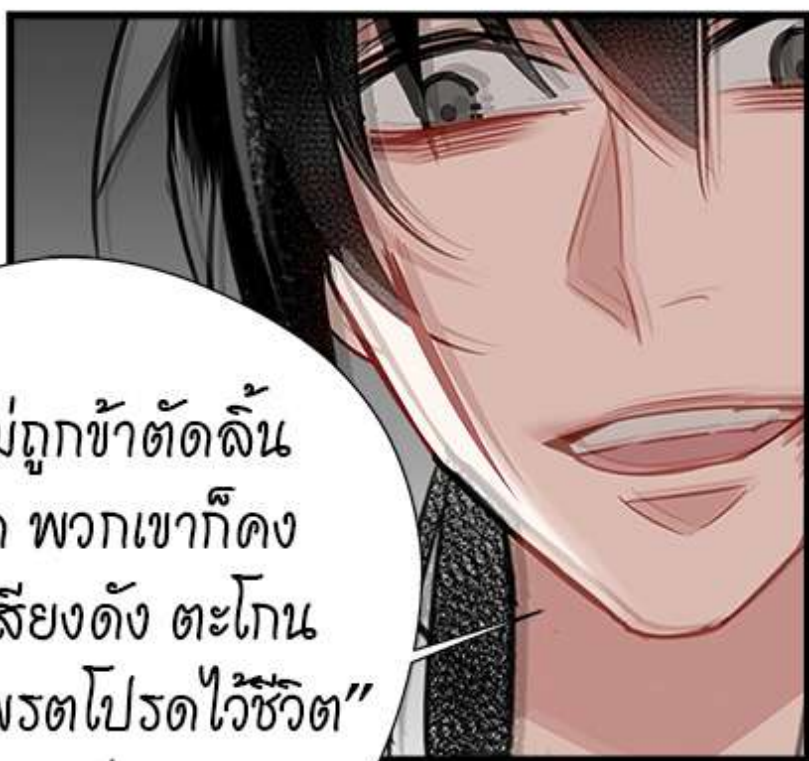
เสียดายที่ท่าน
ตาบอด มองไม่เห็น
ตอนที่พวกเขาโดนกระบี่
ของท่านแทงหัวใจ
ทั้งหวาดกลัวทั้งทุกข์
ทรมาน

คุกเข่าโขกหัวกับพื้น
ทั้งน้ำตา ขอร้องให้
ท่านปล่อยพวกเขา
ทั้งหมดไป

หากไม่ถูกฆ่าตัดฉิ้น
จนขาด พวกเขาก็คง
ร้องไห้เสียงดัง ตะโกน
“ท่านนักพรตโปรดไว้ชีวิต”
อย่างแน่นอน

ว่าข้าไม่ได้โกหกท่าน!

